

PÉTER ANYÓSA

Az Újszövetség asszonyainak sorában ott van Péter anyósa is. Nem tudjuk, hogy hívták. Az egyik magyarázó azt írja, zárójelbe téve a könyvében, hogy nem is az a fontos, hogy mi tudjuk valakinek a nevét, hanem az hogy az Élet Könyvében fel legyen jegyezve a neve.

Péter anyósáé alighanem ott van. Mind a három evangélium szól Péter anyósáról. Négy egészen egyszerű, banális állítást olvasunk itt Péter anyósáról: azt hogy, anyós volt, azt hogy beteg lett, azt hogy Jézus meggyógyította, végül azt, hogy utána szolgált nekik.

Kiderül belőle, hogy milyen a jó anyós, kiderül belőle, hogy mire lehet jó egy betegség, kiderül belőle az is, hogy hogyan kell Jézust odahívni, és hogyan szokott ő gyógyítani, és végül azt is megérhetjük, hogy mire való a gyógyulás. Milyen a jó anyós?

Péter anyósáról bizvást állíthatjuk, hogy jó anyós volt. Miért? Azért mert elfogadta a vejét, olyannak, mint amilyen az volt, és a maga egyszerű eszközeivel segítette őt a munkájában. Honnan tudjuk ezt? Onnan tudjuk, hogyha összeszedjük azokat az evangéliumi tudósításokat, amik rendelkezésünkre állnak Péter személyéről, és a családtagjairól.

Tudjuk, hogy Péter és a testvére András, Betsaidából származtak, és tudjuk, hogy ez a történet Kapernaumban történik. Kapernaumban lakott Péter anyósa, ott lakott tehát valamikor Péter felesége is.

Onnan vette magához, mindig a leány költözött a férjéhez abban az időben, és vitte el Betsaidába, kezdtek ott új életet. És ment is ez az élet, egészen addig, amíg Péter nem szegődött Keresztelő János tanítványainak a sorába, mindenesetre egyszer csak ott találjuk a János tanítványai között.

Aztán amikor a testvére, András szól neki, hogy megtaláltuk a Messiást, - „gyere, nézd meg te is!”, Péter találkozik Jézussal, és az a találkozás az egész életét megpecsételi, Jézus tanítványává lett. Ami azt jelentette, hogy otthagyott feleséget, otthont, hivatást, mindent, otthagya a halászhálókkal együtt az egész addigi életét, és mindenüvé követte a Mestert, Jézus Krisztust.

Föladta tehát a betsaidai otthont, és felesége visszakényszerült az édesanyjához, és itt kezdjük megismerni Péter anyósának a szívét. Ő visszafogadta a lányát, és tudomásul vette, hogy a veje erre adta a fejét, a szívét, az egész életét.

Többször van szó Péter házasetéről, családi életéről, sehol nem olvassuk azt, hogy az anyósa rosszalta volna, tiltakozott volna – pedig ez aztán jellegzetesen olyan kérdés volt, ahol minden anyai szív joggal felháborodna. „Fiam, rád bízom a lányomat, és most elmész járni a nagyvilágot, valami mesterrel, akiről mindenféle ellentmondásos hírek kerengenek, ahelyett, hogy a becsületes foglalkozásodnál maradtál volna, és őriznéd a feleségedet és nevelnéd a gyerekeidet.

De nem olvasunk semmit, ami erre utalna. Péter anyósa szeretettel visszafogadta a lányát, nem uszította a veje ellen, tudomásul vette, hogy ilyen ember a veje.

Kesereghet egy életen át, vagy szidhatja őket, vagy magukra hagyhatja őket, vagy odaállhat mögójük, mint Péter anyósa, csöndes szolgálattal. Nem úgy sikerült, ahogyan terveztük, most akkor nézzük, hogy én mit tudok ezen javítani. Nekem van-e itt még valami jó szolgálatom, és akkor azt elvégzem. Csöndesen, nem várva érte semmi dicséretet

A másik kérdés, amire ebből az igéből választ kaphatunk, hogy mire jó egy betegség? De ebből a történetből megtanulhatjuk azt, amit talán egyikünk a másikunk már a magunk tapasztalatából is tudunk, hogy bizony egy-egy betegség néha arra jó, hogy Jézussal találkozzunk közben.

Keserűség volt az a betegség, de áldássá lett. Különösen, ha Jézushoz visz közelebb. Péter anyósa úgy találkozott Jézussal, hogy beteg lett. Ha nem lesz beteg, nem valószínű, hogy ez a találkozás létrejött volna, hiszen direkt azért hívták oda Jézust, mert hallották, hogy ő beteg.

Arrafelé jártak, sőt ott jártak Kapernaumban, és Péter természetesen hazaugrott körülnézni, hogy mi van és látta, hogy beteg az anyuka. Azt olvassuk róla, hogy azonnal szólt Jézusnak. Ebből a családból addig még csak Péter ismerte Jézust.

Milyen nagy dolog az, hogy egy családból már egy valaki ismeri Jézust, és hogy ha baj van, akkor tud azonnal szólani neki. És ha valami bajt észlelnek, akkor neki szóljanak, mégpedig azonnal, mint ahogyan Péter tette.

Ez a néni nem ment volna Jézushoz, ezért Jézus ment el őhöz, mert beteg volt és meg akarta gyógyítani. És amilyen készséggel ment ő Péter anyósához, olyan készséggel jön ma is, ha valaki hívja őt. Így merjük őt odahívni mindenkihez, aki a szeretteink, barátaink között beteg, vagy a bűn betegségében sínylődik.

Ha az a tapasztalatunk, hogy az illető már nem hallgatja meg a mi beszédeinket mikor Istenről beszélünk neki, akkor hagyjuk abba egy időre azt a beszédet, és beszéljünk Istennek öróla.

Úgy mint Péter: gyere Uram, mert beteg az anyósom. Ő azonnal jött és azonnal meggyógyította őt.

Ez a harmadik, hogy: azonnal. Jézus nem halogatja, nem késlekedik, mint ahogyan mi szoktunk. Ha hívják, azonnal megy.

Végül a negyedik kérdés, amire válaszol ez az ige, hogy mire való a gyógyulás? Arra, hogy akit Jézus meggyógyított, az szolgáljon. Olyan egyszerű és mégis olyan sokat mondó ez a befejező mondat: „és elhagyta őt a láz azonnal, és szolgált neki”.

Nem csodálkozott, nem hálálkodott, nem ment dicsekedni vele, nem szimulált tovább, nem akart még lábadozni, még visszaélni azzal, hogy most ő még beteg, vagy beteg volt, nem ápolgatni akarta magát – meggyógyult, elkezdett szolgálni.

Ettől kezdve Jézus nagyon gyakran visszatért Kapernaumba, és a következő fejezet elején ezt olvassuk, mikor a gutaütött meggyógyítása történik, hogy: „néhány nap múlva Jézus ismét bement Kapernaumba, és meghallották, hogy otthon van”, Jézus ettől kezdve Péter anyósáék házában otthon volt.

Nyilván olyan sokszor hívták, vagy olyan sokszor ott volt, hogy természetessé vált, hogy ő oda hazamegy, hogy második otthonává vált.

Ennyire befogadta a vején keresztül a Mestert is. Vagy talán most már a vejétől függetlenül a Mestert.

Végül van egy utalás Pál apostol egyik levelében, amiből szintén következtethetünk Péter anyósának a lelkületére, I Kor 9:5-ben, ahol a korintusiak okvetetlenkedésével vitatkozik Pál, ezt írja nekik: „nem lenne-e nekünk is jogunk arra, hogy keresztény feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is, és az Úrnak testvérei, és Kéfás?” Aztán elmondja, hogy ő nem hordozza, mert nincs felesége, és nem fogadott tőlük el semmit, hanem saját kezével kereste meg a kenyerét, tehát ne vessenek a szemére semmit.

Na de ez itt az utalás, hogy Kéfás, vagyis Péter missziói útjaira a későbbiekben ezek szerint magával vitte a feleségét, keresztény feleségét. Úgy látszik ő is a Mester tanítványa lett – a felesége. Azt már nem tudjuk, hogy az anyuka ekkor élt-e még vagy nem. De ha élt, akkor ez nagyon nagy áldozat lehetett.

Tudomásul venni, hogy már nem csak a vőm barangol mindenütt Jézus után, hanem a lányom is a nyomába szegődött és együtt mentek utána, együtt hagytak itt engem egyedül.

Kiengedni kezéből azokat, akik legközelebb voltak hozzá, akikre emberileg joggal számíthatott volna, sőt – elengedni otthonról a lányát, akit befogadott, amikor nehéz helyzetben volt – egészen rábízni őket az Úrra.

Egészen átadni őket Jézusnak. Előbb egészen átadni az otthonát, aztán egészen átadni azokat, akik a szíven csüngtek, akik hozzánőttek, akik a legdrágábbak neki ezen a földön. Micsoda áldozat!

De aki szereti az Urat, és úgy hoz ilyen áldozatot, az tudja, hogy nem áldozat. Olyan értelemben nem áldozat, hogy itt már nem áldozni kell, hanem áldozni szabad. Aki az otthonát ennyire megnyitja Jézus előtt, mint ahogy ő, az már természetesnek tartja, hogy ott Jézus az Úr, ott ő parancsol. Mindennek ő szabja meg a rendjét, az idejét, ott nem ő, Péter anyósa a fontos már, ott egyedül Jézus lesz a fontos.

Hogyha őt Jézusért hanyagolják el, vállalja. Ha ő Jézusért marad magára, vállalja. Ő így tud szolgálni, hogy nem nyafog, nem tesz szemrehányást, nem követelődzik, ezzel könnyíti meg az ő vejének a szolgálatát, aki helyett nem tudja elvégezni azt, ami őrá bízott.